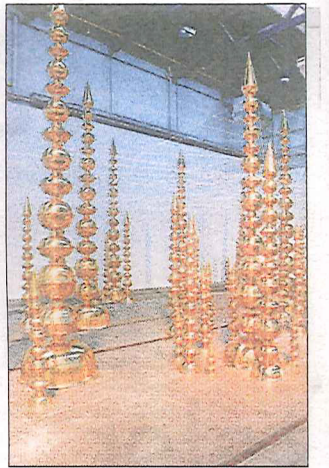
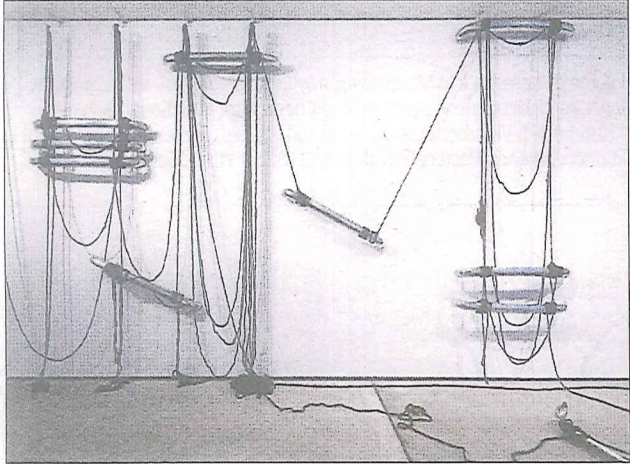

Rina Banerjees skulpturer er fantasifulde og med titler, der i stedet for at fungere som redskab for en fortolkning snarere skal skabe stemningsmæssige associationer: "Preternatural passage came from wet whiteness and mercantile madness, paid for circular migrations, she went thirty six directions that is all the more different, where empire threw her new born and heritage claimed as well, this lady bug was not scarlet her wound was rather shaped like garlic seemed colored, a bit more sulfuric, could eat what was fungus her cloth punctuated by tender greenness she seemed to be again pregnant", 2011. Foto: Anders Sune Berg

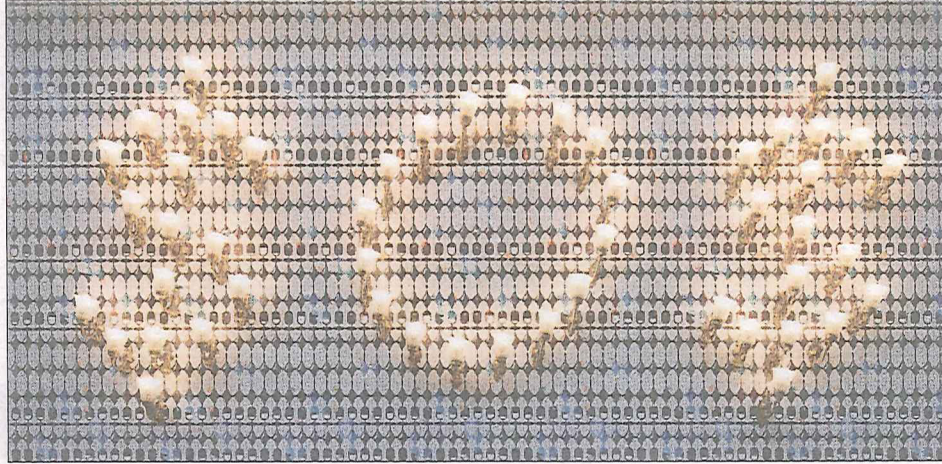

Subodh Gupta: "Terminal", 2010, messing og tråd.

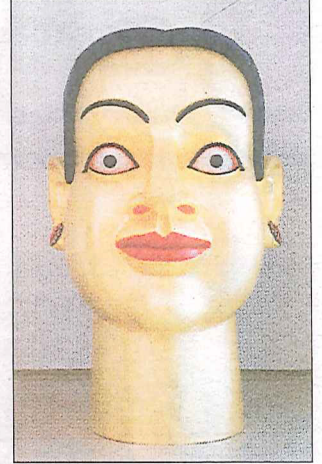

I det sydlige Indien er kofangere ofte dekoreret med reb af menneskehår. Sheela Gowda fokuserer på dette i installationen "Behold", 2009.

Duoen Thukral & Tagra byder på et visuelt overkill i en blanding af spillehal, flyinteriør og teenageværelse: "FLUGTEN! Forfra/Nulstil", 2012, en installation skabt specielt til Arken. Fotos: Anders Sune Berg

Ravinder Reddy blæser små votivstatuetter op til gigantisk størrelse i sin indiske udgave af popkunst: "Untitled", 2007-2008, polyester, harpiks, glasfiber, malet og forgyldt.

Visuel indisk eksplosion

Kunstudstilling: Arken viser indisk samtidskunst, som vil begejstre de fleste.

ARKEN, ISHØJ:
INDIA: ART NOW
Til den 13. januar 2013
Kataloget til udstillingen er på 156 sider og koster 99 kr.

TOM JØRGENSEN
kultur@jp.dk

Med en befolkning på over 1,3 mia. mennesker, flere end 100 forskellige sprog og et utal af religioner er Indien blevet en global magtfaktor. Hvad angår samtidskunst, har man ikke i samme grad haft indflydelse, men alt dette er ved at ændre sig. Noget, som udstillingen i Arken med al tydelighed demonstrerer. En udstilling, der bevidst ikke bare drejer sig om billedkunst, men også om design, film, teater og musik i en omfattende præsentation af det enorme lands kulturelle identitet.

Som landet er præget af

en enorm diversitet, er kunsten det også. Man kan således ikke finde én udtryksmæssig fællesnævner blandt de 13 kunstnere, som fortrinsvis har base i de to millionbyer Mumbai og Delhi.

Fra stille til støjende

Med Reena Kallats (f. 1973) installation "Livmoderens vægge" er vi i det helt stille og personlige – et rum med 12 gyldentrøde sari'er hængende ned fra loftet. Med blindskrift er påtrykt sætninger fra moderens kogebog. Den mor, der døde, mens kunstneren var helt lille, og hvis minde hun nu forsøger at mane frem med denne smukke, lavmælte installation.

Anderledes fart over feltet er der i den unge kunstnerduo Thukral & Tagras installation "FLUGTEN! Forfra/Nulstil", hvor et helt rum er omdannet til en mellemting mellem en flykabin, en spillehal og et teenageværel-

se. Det neonlysende, blinkende og bippende rum demonstrerer den unge inders ønske om et radikalt anderledes liv end det, der blev hans/hendes forældre til del.

Inspireret af europæisk minimalisme gør Hemali Bhutas (f. 1978) to skulpturer meget lidt opmærksom på sig selv, indtil man opdager, at der ligger såvel en intens materialefølelse som en meget personlig fortælling bag dem.

I modsætning hertil er Rina Banerjees (f. 1963) skulpturer visuelt overdådigt fantasifulde, lavet som de er af en uhyre mængde forskellige materialer og med titler, hvor den sproglige logik er droppet til fordel for billedskabende udtryk.

Samfundskritik og pop

Udpræget politiske, som vi kender det fra flere europæiske samtidskunstnere, er ingen af udstillingens bidragsydere. Dette betyder dog ik-

ke, at samfundskritik ikke findes, tværtimod. Shilpa Gupta (f. 1976) demonstrerer dette med en kæmpe-mæssig interaktiv installation, hvor betragterens skygge projiceres op på et hvidt lærred. I løbet af kort tid begravnes skygebilledet i stadig flere objekter fra forbrugersamfundets overskudslager, mens en stemme intonerer »Hans døde, vores døde, dine døde...« Et værk, der er ét blandt flere på udstillingen, som skilter mindst med sin indiske oprindelse.

Dét gør til gengæld Vivan Sundaram (f. 1943), der er fascineret af Delhis utallige luftfattede affaldssamlere, som sorterer skraldet og sender det til genbrugsstationer. I sine værker, hvori er inkluderet modepasticher i form af "skrotkjoler", på én gang problematiserer og hylder Sundaram denne befolkningsgruppe på bunden af samfundspyramiden.

Over for disse to kunst-

ner minder Subodh Gupta (f. 1964) mere om den engelske superstjerne og provokatør Damien Hirst. Gupta elsker at blæse ganske almindelige hverdagsobjekter op i kæmpestørrelse, og på denne udstilling viser han den monumentale installation "Terminal" bestående af 100 messingspir forbundet med et net af bomulds-tråde.

Spirene bruges i religiøse sammenhænge, hvor man kan købe det spir, man har brug for alt efter, hvilken religion man ærer. Med sin blanding af popkunstreffer og religiøse associationer er Guptas værk typisk for meget af det, man ser på denne udstilling.

Den svære balanceakt

Den forkærlighed for kitsch og popkunst, som man finder på udstillingen, falder fint i tråd med den mangfoldighed af farver i såvel tøj som mad, udsmykning og religiøse rekvisitter, der er

en integreret del af Indien.

Også performances, konceptkunst og videokunst præger udstillingen, men altid på en måde, så man genkender de specielt indiske problemstillinger og synsvinkler.

Det er tydeligt, at de 13 kunstnere på hver deres måde kæmper for at finde en balance mellem vestlig påvirkning og deres indiske identitet, ligesom de prøver at finde et ståsted mellem en dybfølt samfundskritik og en stolthed og optimisme over at være del af en nation på vej frem.

Kan balanceakten være svær, frustrerende og knortet, er det til gengæld præcist dette forhold, som skaber god, frugtbar og vedkommende kunst.

Og vedkommende, det er denne udstilling. Vedkommende og med et visuelt overflødigshorn af værker, der vil begejstre de fleste. Et pletskud fra Arken.